

БУДЬ О. А.,ад'юнкт докторантури та аспірантури
(Харківський національний університет
внутрішніх справ)

УДК 342.95

**ПОЛІЦЕЙСЬКІ ЗАХОДИ В СИСТЕМІ ЗАСОБІВ РЕАЛІЗАЦІЇ
ПРАВООХОРОННОЇ ФУНКЦІЇ ПОЛІЦІЇ**

У статті досліджено систему поліцейських заходів, розглянуто особливості їх застосування поліцейськими, значення поліцейських заходів у системі засобів реалізації правоохоронної функції держави. З допомогою аналізу категорій «функція» і «правоохоронна функція» автор окреслив місце Національної поліції в системі суб'єктів забезпечення правоохоронної функції держави. Особливу увагу приділено превентивній функції як одному з ключових напрямів поліцейської діяльності. У підсумку автор зазначає, що відсутність чіткого законодавчого закріплення функцій поліції, наявність наукових розбіжностей у визначенні завдань поліції зумовлюють зниження ефективності роботи різних структурних підрозділів Національної поліції України.

Ключові слова: Національна поліція, завдання, функції поліції, правоохоронна функція, превентивна функція.

В статье дана характеристика полицейских мер, рассмотрены особенности их применения полицейскими в ходе реализации правоохранительной функции государства. С помощью анализа категорий «функция» и «правоохранительная функция» автор очертил место Национальной полиции в системе субъектов обеспечения правоохранительной функции государства. Особое внимание уделено превентивной функции как одному из ключевых направлений полицейской деятельности. В итоге автор отмечает, что отсутствие четкого законодательного закрепления функций полиции, наличие разногласий в определении задач полиции обуславливают снижение эффективности работы различных структурных подразделений Национальной полиции Украины.

Ключевые слова: Национальная полиция, задачи, функции полиции, правоохранительная функция, превентивная функция.

The article describes the system of police measures, the features of their application by the police in the implementation of the law enforcement function of the state. With the help of the analysis of the categories “function” and “law enforcement function” the author outlined the place of the National police in the system of subjects of law enforcement function of the state. Particular attention is paid to the preventive function as one of the key areas of police activity. As a result, the author notes that the lack of a clear legislative consolidation of the functions of the police, the presence of scientific disagreements in determining the tasks of the police contributes to the reduction of the effectiveness of the various structural units of the National police of Ukraine.

Key words: national police, tasks, police functions, law enforcement function, preventive function.

Вступ. Натепер у нашій державі відбувається велика кількість змін, пов'язаних із реформуванням різних сфер суспільного життя й органів влади всіх рівнів, що забезпечують упровадження державної політики. Не стало винятком у цьому плані Міністерство внутрішніх справ України. Разом із тим створення та розвиток сучасної правоохоронної системи України зумовлюють проведення цілого комплексу заходів, спрямованих на побудову дієвого механізму захисту прав, свобод і законних інтересів громадян [1, с. 8]. Саме цим зумовлена підвищена увага до новоствореної Національної поліції України, оскільки існує нагальна потреба у вирішенні багатьох питань організаційно-правового характеру, пов'язаних із функціонуванням цього органу. При цьому мова йде не лише про належне матеріально-технічне забезпечення та якісне кадрове наповнення поліції, а й про потребу у формуванні нових підходів у дослідженні та розробленні теоретичних засад діяльності поліції. Доцільним є визначення мети, основних завдань і функцій поліції, реальної можливості їх реалізації в умовах сьогодення. На важливість дослідження питань функцій поліції загалом і превентивної функції зокрема наголошують у працях такі провідні вчені України, як В.Б. Авер'янов, А.Т. Комзюк, О.М. Бандурка, О.С. Проневич, Р.А. Калюжний, В.К. Колпаков, Д.С. Денесюк, С.О. Шатрава, Д.М. Ластович та інші. Разом із тим, незважаючи на широке висвітлення проблеми науковцями і практиками, значне коло питань щодо визначення видів функцій поліції та їх реалізації окреслено лише фрагментарно й потребує додаткового вивчення.

Постановка завдання. Мета статі полягає у визначенні завдань і функцій, які призначенні поліції, окресленні ролі поліцейських заходів у процесі реалізації правоохоронної функції держави.

Результати дослідження. Національна поліція України (далі – поліція) – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки й порядку [2]. Виходячи з визначення цього органу, можна впевнено стверджувати, що саме суспільство передусім зацікавлене в належному функціонуванні поліції як ефективного правоохоронного органу в державі. Крім того, саме з мети впливають завдання та функції конкретного органу, що є базовим фактором формування його структури. При цьому залежно від мети, з якою створюється система, визначається загальна спрямованість організаційної структури управління [3, с. 181].

Варто зауважити, що завдання характеризують соціальне покликання, призначення того або іншого суб'єкта, вони ближче стоять до мети його утворення, водночас є визначальними для функцій, тобто функції, які, безумовно, також свідчать про призначення суб'єкта, деталізують і конкретизують завдання, передбачають напрями діяльності суб'єкта, в яких ці завдання виконуються [4, с. 169–170]. На думку О.М. Литвинова, завдання визначаються цілями, що впливають із них. Мета формує конкретні завдання соціального суб'єкта в реалізації його інтересів. Зміст поняття «завдання», що є правильно теоретично розтлумаченим і практично сприйнятим, включає можливість з'ясування причин недосягнення мети. При цьому вказана вище умова, на думку вченого, необхідна для того, щоб органи та посадовці, уповноважені суспільством (державою) здійснювати відповідну діяльність, орієнтувалися у відповідних процесах і процедурах, а в окремих випадках могли обґрунтовано відмовитися від реалізації певних повноважень. Проте вищенаведене може відбутися в тому випадку, якщо немає об'єктивної можливості погоджувати ідеальну модель майбутнього результату з реальною можливістю його досягнення або залучити для реалізації завдань необхідні та достатні засоби й ресурси [5, с. 34–35].

Дещо іншою є позиція В.О. Климкова, на думку якого завдання ототожнюється з метою, досягнення якої є бажаною до відповідного моменту в межах періоду, на який розраховано управлінське рішення. Завдання вказує на безпосередню мету організації, що піддається кількісній характеристиці. Більше того, зауважує вчений, завдання являють собою сукупність вимог для прийняття рішень у конкретній ситуації [6, с. 99].

Варто погодитися з точкою зору В.В. Шилова, який, досліджуючи цілі та завдання профілактичного напрямку діяльності органів прокуратури, зазначає, що оскільки мета має

доволі загальний, а в низці випадків навіть абстрактний характер, то з метою конкретизації обсягів і характеру роботи, яку необхідно здійснити тим чи іншим суб'єктам на шляху до мети, визначаються завдання. Фактично завдання – це також цілі, втім вони є значно меншими за обсягом і більш чітко визначеними. Так, якщо мета (цілі) мають стратегічний характер, то завдання – тактичний, оскільки саме завдання впливають на обрання форм, способів і методів дії (поведінки) суб'єктів, що їх виконують [7, с. 98]. Отже, виходячи з вищевикладеного, можемо зробити висновок, що завдання завжди є похідними від мети, яка формується з урахуванням соціальних потреб.

Очевидно, що досягнення певної мети, яка стоїть перед органами поліції, передбачає неухильне та послідовне виконання визначеного кола завдань. При цьому під завданнями органів Національної поліції як суб'єкта забезпечення правопорядку в регіоні, на думку О.Ю. Прокопенка, варто розуміти визначену в законах і підзаконних нормативно-правових актах сукупність дій, які вчиняються цими органами задля досягнення конкретного результату – забезпечення правопорядку в регіоні [8, с. 115].

Сьогодні нормативно-правовим актом, який безпосередньо визначає завдання поліції, є Закон України «Про Національну поліцію». Законодавець визначає спрямованість роботи поліції, яка, на його думку, полягає в наданні поліцейських послуг. На цьому також акцентує увагу й О.В. Кузьменко, яка підкреслює, що Закон України «Про Національну поліцію» закріплює принципову зміну розуміння місця та ролі поліції у відносинах «поліція – особа (суспільство)», яке полягає в тому, що основне завдання поліції побудоване на загальному концепті надання послуг державою населенню та сформульоване в ст. 3 Закону як «надання поліцейських послуг щодо підтримання публічного порядку та безпеки». Таке розуміння відповідає розумінню поліції як цивільної організації та сприятиме досягненню мети реформи – перетворенню системи державного примусу (міліції) на сервісну службу (поліцію) [9, с. 196]. Крім того, запровадження терміна «поліцейські послуги» й уведення його у правовий обіг потрібні з такою метою: 1) зробити поліцію захисником прав і свобод людини, а також прав і законних інтересів суспільства, як це, власне кажучи, і має бути в сучасній демократичній державі; 2) повернути довіру населення, передусім шляхом наближення правоохоронців до громадян через максимальне залучення поліцейських до роботи на вулицях, а не в кабінетах; 3) підвищити якість та ефективність взаємодії правоохоронців з усіма інститутами громадськості, а також з іншими органами влади й місцевого самоврядування; 4) забезпечити високий рівень мобільності й оснащеності поліцейських; 5) оптимізувати організаційно-функціональну і штатну структури поліцейських сил, а також витрати на їх утримання [10, с. 142].

Отже, Закон України «Про Національну поліцію» визначає такі завдання, що стоять перед органами поліції:

- 1) забезпечення публічної безпеки й порядку;
- 2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства й держави;
- 3) протидії злочинності;
- 4) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [2].

Між тим Положення про Національну поліцію дещо інакше формулює завдання, які покладено на поліцію: 1) реалізація державної політики у сферах забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства й держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки й порядку; 2) унесення на розгляд міністра внутрішніх справ пропозицій щодо забезпечення формування державної політики в зазначених сферах; 3) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [11].

Викладена подібним чином позиція законодавця є дещо нелогічною, особливо якщо враховувати той факт, що зазначені нормативні акти мають різну юридичну силу. Також варто звернути увагу на те, що до структури Національної поліції входять різні підрозді-

ли, а отже, перед ними, враховуючи їх специфіку, законодавець ставить додаткові завдання. Зокрема, як приклад можна навести поліцію охорони, перед якою поставлені такі завдання: 1) визначення основних напрямів роботи підрозділів поліції охорони, надання їм організаційно-методичної та практичної допомоги; 2) розроблення та здійснення заходів, спрямованих на вдосконалення охорони об'єктів усіх форм власності майна й фізичних осіб; 3) керівництво підрозділами поліції охорони, надання їм практичної допомоги в організації службової діяльності; 4) забезпечення додержання законності в діяльності працівників поліції охорони; 5) організація роботи з кадрами, виховна робота, забезпечення професійної підготовки та психологічного супроводу особового складу, вирішення організаційно-штатних питань; 6) ужиття відповідно до законодавства заходів щодо забезпечення правового й соціального захисту працівників поліції охорони, розроблення пропозицій із цих питань і внесення їх на розгляд до відповідних органів; 7) постійне здійснення організаційних заходів, спрямованих на зміцнення та розвиток матеріально-технічної бази поліції охорони; 8) забезпечення проведення єдиної технічної політики поліції охорони з розроблення, проектування й виробництва технічних засобів охоронного призначення; 9) організація співробітництва поліції охорони з відповідними службами правоохоронних органів інших держав, іноземними суб'єктами господарювання з питань охорони власності й забезпечення безпеки фізичних осіб; 10) взаємодія з іншими силовими структурами, державними установами, органами місцевого самоврядування, іншими суб'єктами господарювання з питань підтримання публічної безпеки й порядку, захисту об'єктів державної ваги, уразливих у терористичному стосунку, службової діяльності підпорядкованих підрозділів поліції охорони в мирний час та особливий період; 11) запобігання правопорушенням, виявлення та припинення правопорушень у межах постів і маршрутів охорони поліції охорони в порядку й на умовах, визначених органами Національної поліції [12].

Також доцільно відзначити позицію О.Ю. Прокопенка, який виокремлює такі завдання Національної поліції як суб'єкта забезпечення правопорядку в регіоні: 1) з реалізації державної політики на регіональному рівні у сферах охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства та держави; протидії злочинності; підтримання публічної безпеки; 2) охорона прав і свобод людини, інтересів суспільства та держави на регіональному рівні; охорона й забезпечення громадського порядку; захист власності від злочинних і кримінально протиправних посягань; забезпечення публічної безпеки; забезпечення безпеки дорожнього руху; 3) профілактика, виявлення й розкриття правопорушень; виявлення кримінальних та адміністративних правопорушень; запобігання злочинам, виявлення та припинення злочинів, учинених із терористичною метою; запобігання злочинам проти власності, виявлення, припинення, розкриття й розслідування злочинів проти власності; 4) надання в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [8, с. 119–120].

До того ж «природним посередником між завданнями й очікуваним результатом (метою) управління є управлінська функція як практична діяльність на шляху реалізації цих завдань» [13, с. 22]. До речі, варто зазначити, що єдиного підходу до визначення терміна «функція» натеper не існує. Можна зустріти низку підходів до її тлумачення, насамперед під функцією розуміють виконання [14, с. 498].

Крім того, зазначений термін часто використовується в таких значеннях: специфічна діяльність організму людини, тварин, рослин, їхніх органів, тканин і клітин; величина, яка змінюється зі зміною незалежної змінної величини (аргументу); позначення дій над кількістю [15, с. 824]; явище, яке залежить від іншого явища, є формою його виявлення та змінюється відповідно до його змін; робота кого-, чого-небудь, обов'язок, коло діяльності когось, чогось; призначення, роль чого-небудь [16, с. 1552]. Отже, вищезазначене свідчить про те, що функція є не самостійним явищем, а тісно пов'язана з низкою інших правових категорій у різних сферах. Схожу позицію підтримує й В.А. Шатіло, який зазначає, що функція та компетенція будь-якого органу держави перебувають у тісному зв'язку між собою.

Функція державного органу вказує на головний напрям його діяльності, шлях до загальної мети [17, с. 11]. Водночас існує твердження, що функції та компетенція – це різні аспекти правового статусу державного органу. Функція передбачає певний напрям діяльності, орієнтований на відповідний результат, а компетенція означає юридичні можливості реалізації цієї діяльності [4, с. 169–170].

Підсумовуючи викладене, можна зробити висновок, що під функціями поліції варто розуміти основні напрями діяльності, за допомогою яких визначається її сутність і призначення суб'єкта в соціумі. Відповідно, логічною є й наявність зв'язку між завданнями та функціями.

Зауважимо, що вітчизняний законодавець, на жаль, виключив із Закону України «Про національну поліцію» перелік функцій, які містив його попередник. Проте реформи, проведені в цьому органі, спрямовані на зміну структури національної поліції та механізму реалізації функцій органів. Разом із тим напрями діяльності поліції залишаються такими самими, як і були окреслені в п. п. 1 і 2 ст. 23 Закону України «Про міліцію», а саме: 1) поліція здійснює превентивну та профілактичну діяльність, спрямовану на запобігання вчиненню правопорушень; 2) поліція виявляє причини й умови, що сприяють учиненню кримінальних та адміністративних правопорушень, уживає в межах своєї компетенції заходів для їх усунення [2]. Тому правильною є позиція Д.М. Ластовича, який наголошує, що поліція в рамках надання послуг може виконувати лише ті функції, які безпосередньо впливають із поставлених перед нею завдань [10, с. 144]. Певна річ, сьогодні питанням дослідження функцій поліції свою увагу приділяє низка науковців, проводячи поділ їх на групи та виокремлюючи певні види. Так, О.С. Проневич виокремлює такі функції поліції [18, с. 142–145]: адміністративну (адміністративно-виконавчу; виконавчо-примусову); оперативно-розшукову; кримінально-процесуальну; превентивно-соціальну (попереджувально-профілактичну, соціально-сервісну); охоронну.

Крім того, можна навести позицію А.Є. Крищенка, який вважає, що функції, визначені для міліції, не втратили актуальності, їх так само мають виконувати представники Національної поліції. З огляду на це, поліція має виконувати адміністративну, профілактичну (превентивну), соціальну, оперативно-розшукову, кримінальну процесуальну, контрольну, виконавчу, охоронну функції. При цьому він виділяє додаткові (внутрішні) функції, тобто ті, що покликані забезпечити виконання основних функцій і сприяти належній діяльності правоохоронного органу, а саме: інформаційно-аналітичну, кадрову, матеріально-забезпечувальну, просвітницьку, функцію співробітництва [19]. Певна річ, функції можна класифікувати й за іншими критеріями, проте доцільно погодитися з думкою А.Є. Крищенка, що й натеper поліція продовжує виконувати основні функції свого попередника. При цьому варто зауважити, що функції, які стоять перед органами Національної поліції, мають системний характер і спрямовані на виконання завдань, що ставить перед нею держава. Аналізуючи названі функції, неможливо надати перевагу якійсь окремій. Вони є взаємопов'язаними між собою, оскільки спрямовані на досягнення спільної мети – забезпечення публічної безпеки й порядку в державі, дотримання прав, свобод і законних інтересів громадян. Разом із тим неможливо не відзначити, що структура Національної поліції складається з різних підрозділів. Зважаючи на це, виокремлені основні функції для одних із них будуть першочерговими, а для інших мати другорядний характер. Крім того, всі функції, які реалізуються поліцією під час виконання покладених на неї завдань, є похідними від правоохоронної функції. Водночас держава наділила поліцію правом застосовувати поліцейські заходи (комплекс дій превентивного або примусового характеру) відповідно до закону для забезпечення виконання покладених на поліцію повноважень під час реалізації правоохоронної функції, які, у свою чергу, обмежують певні права і свободи людини [2]. Окрема роль серед наявних засобів поліції відведена саме превентивним засобам, від яких залежить стан правопорядку як у конкретному регіоні, так і в державі загалом. Так, О.В. Волошенко зауважує, що значення профілактики як головного напрямку протидії злочинності зумовлено такими обставинами: це найбільш гуманний спосіб підтримання правопорядку й забезпечення безпеки суспільства;

це найбільш ефективний засіб протидії злочинності, адже покарання як регулятор людської поведінки має обмежені можливості; це найбільш економічний спосіб реалізації правоохоронної функції, оскільки дешевше запобігти злочину, ніж витратити кошти на його розслідування [20, с. 42–43].

Висновки. Підсумовуючи викладене, варто зауважити, що основним завданням поліції є забезпечення публічної безпеки та порядку, охорони прав і свобод людини й інтересів суспільства та держави, належне виконання яких залежить насамперед від чіткого визначення функцій і повноважень цього органу. Визначивши поліцію як суб'єкта реалізації правоохоронної функції, держава наділила її низкою специфічних засобів впливу примусового та превентивного характеру. Саме застосування поліцейських заходів охоплює значну частину роботи поліцейських і вимагає деталізації порядку їх застосування. При цьому особливу увагу варто приділяти саме превентивним поліцейським заходам, оскільки від розробленості механізму їх реалізації залежить кількість правопорушень у різних сферах суспільного життя. Разом із тим відсутність чіткого законодавчого закріплення функцій поліції, наявність розбіжностей у визначенні завдань поліції в правовій базі зумовлюють неузгодженість дій у повсякденній роботі структурних підрозділів поліції.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про національну поліцію»: наук.-практ. коментар / за заг. ред. докт. юрид. наук, доц. В.В. Сокурєнка. Харків: Харків. нац. ун-т внутр. справ, 2016. 408 с.
2. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 р. № 580-VIII (станом на 06.02.2018). URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
3. Плішкін В.М. Теорія управління органами внутрішніх справ: підручник / за ред. канд. юрид. наук. Ф. Кравченка. Київ: Національна академія внутрішніх справ України, 1999. 281 с.
4. Сківський І.О. Теорія і практика громадського контролю у публічному управлінні: адміністративно-правове дослідження: монографія. Харків: Діса плюс, 2013. 428 с.
5. Литвинов О.М. Соціально-правовий механізм протидії злочинності в Україні (теоретичні та практичні засади): дис. ... докт. юрид. наук: спец. 12.00.08. Харків, 2010. 432 с.
6. Климков В.О. Організаційно-правові засади діяльності спеціального органу з питань банкрутства: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. Київ, 2010. 205 с.
7. Шилов В.В. Цілі та завдання профілактичного напрямку діяльності органів прокуратури. Наше право. 2014. № 8. С. 142–147.
8. Прокопенко О.Ю. Діяльність органів національної поліції України як суб'єкта забезпечення правопорядку у регіоні: адміністративно-правові засади: монографія. Харків: В справі, 2016. 448 с.
9. Кузьменко О.В. Завдання Національної поліції України: проблеми правового регулювання. Юридичний науковий електронний журнал. 2016. № 2. С. 196–197. URL: http://lsej.org.ua/2_2016/61.pdf. (дата звернення: 02.06.2018).
10. Ластович Д.М. Місце та значення поліцейських послуг в діяльності національної поліції. Форум права. 2016. № 1. С. 41–146.
11. Положення про Національну поліцію: Постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 р. № 877 (станом на 20.07.2017). URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1321-05>.
12. Про затвердження Положення про Державний Департамент служби охорони при Міністерстві внутрішніх справ України: Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 13 травня 2005 р. № 878. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/877-2015-%D0%BF>.
13. Коваль Л. Адміністративне право України: курс лекцій (Загальна частина). Київ: Основи, 1994. 154 с.
14. Философский энциклопедический словарь. Москва: ИНФРА-М, 2012. 576 с.
15. Даль В.И. Толковый словарь русского языка: иллюстрированное издание. Москва: Эксмо, 2011. 896 с.

16. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод., допов. та CD) / уклад. і гол. ред. В.Т. Бусел. Київ, Ірпінь: ВТФ «Перун», 2009. 1736 с.
17. Шатіло В.А. Співвідношення функцій державного апарату та механізму державної влади. Вісник Академії адвокатури України. 2013. № 2 (27). С. 5–11.
18. Проневич О.С. Функції поліції (міліції): нормативно-доктринальна інтерпретація. Право і Безпека. 2010. № 4. С. 141–146.
19. Крищенко А.Є. Завдання та функції Національної поліції як учасника адміністративно-правових відносин у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку. Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. 2017. № 2 (103). URL: <http://elar.naiu.kiev.ua/bitstream/123456789/2360>.
20. Волошенюк В.О. Європейський досвід запобігання вчинення правопорушень. Правоохоронна функція держави: теоретико-методологічні та історико-правові проблеми: тези доп. круглого столу (м. Харків, 27 жовт. 2017 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2017. 228 с.

ЖУКОВ С. В.,

кандидат юридичних наук, докторант
(Міжрегіональна Академія
управління персоналом)

УДК 342.98

ПРОБЛЕМИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОБРОЧЕСНОСТІ ПОСАДОВИХ ОСІБ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

У статті досліджуються проблеми підвищення ефективності системи адміністративно-правових актів, якими регулюються вимоги до доброчесності посадових осіб сектору безпеки і оборони України. Проаналізовано правові акти у вказаній сфері, акцентовано увагу на їх недоліках та шляхах подолання останніх.

Ключові слова: доброчесність, адміністративно-правове забезпечення, адміністративно-правові акти, сектор безпеки і оборони, посадові особи.

В статье исследуются проблемы повышения эффективности системы административно-правовых актов, которые регулируют требования к добросовестности должностных лиц сектора безопасности и обороны Украины. Проанализированы правовые акты в указанной сфере, акцентировано внимание на их недостатках и путях преодоления последних.

Ключевые слова: добросовестность, административно-правовое обеспечение, административно-правовые акты, сектор безопасности и обороны, должностные лица.

The article examines the problems of improving the efficiency of the system of administrative legal acts that regulate the requirements for the integrity of officials of the security and defense sector of Ukraine. Analyzed legal acts in this area, focused on their shortcomings and ways to overcome the latter.

Key words: integrity, administrative and legal support, administrative and legal acts, security and defense sector, officials.

